

Arrest

nr. 86 676 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Martvili en woont in Tbilissi.

U bent voor de kerk getrouwd met N.K. (...) (...).

In 1977 trouwt u officieel met E.K. (...) met wie u in 1984 een zoon krijgt, Z.P. (...).

In 1993 bent u, ten tijde van de oorlog tussen Abkhazië en Georgië, strijder bij de rebellengroep van Dato Shengelia.

In 1998 wordt u lid van de politieke oppositiepartij Revival.

Als M.S. (...) in 2004 president van Georgië wordt, begint hij met vervolgingen tegen ex-guerrillastrijders en leden van de oppositie.

Daarom gaat u op 5 mei 2004 naar Moskou (Rusland). U gaat in de volgende jaren nog over en weer naar Georgië voor uw handel in thee.

Eind november 2005 woedt er een brand in het huis van uw zus in Nagvazao (Tbilissi) waarbij uw vrouw omkomt. U vermoedt dat de brand aangestoken is wegens uw activiteiten voor de oppositie.

Zelf gaat u in augustus 2006 terug naar Georgië. U kan niet langer in Rusland blijven omdat de relatie van dat land met Georgië drastisch verslechtert. Bij aankomst in Georgië wordt u ondervraagd omdat men denkt dat u in opdracht van Rusland werkt.

Op 20 november 2006 hertrouwt u met N.K. (...); dit keer enkel voor de kerk.

In 2007 en 2008 neemt u deel aan demonstraties van de oppositie. Midden februari 2008 gaat uw zoon bij de gemeentediensten en brandweer van het dorp Nagvazao documenten ophalen in verband met de brand waarbij uw eerste vrouw omkwam.

In mei 2008 wordt u door de veiligheidsdiensten gearresteerd en geslagen. Ze dragen u op lid te worden van de oppositiepartij van N.B. (...) om daar informatie te verzamelen. U weigert echter dit te doen en duikt vanaf dan onder bij uw zus in Martvili. U keert echter terug naar huis nadat de oorlog met Rusland reeds uitgebroken was in augustus 2008.

Op 14 april 2009 gaat u uw interne identiteitskaart ophalen en in datzelfde jaar, in september 2009, stappen veiligheidsagenten in uw taxi en doen zich voor als klanten, maar ze houden u aan. U wordt geslagen en vastgehouden tot de volgende ochtend. Als u terug thuiskomt zegt u uw vrouw dat ze beter niet in het land blijft en gaat u zelf opnieuw onderduiken bij uw zus. Uw vrouw vertrekt naar het buitenland. Op 7 april 2011 gaat u uw rijbewijs verlengen in Tbilissi.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 30 april 2011. Een vriend brengt u naar Batumi waar u de boot neemt naar Odessa (Oekraïne). Op 2 mei 2011 neemt u van daar de auto naar Lvov van waaruit u met een bus via Polen en Duitsland naar België gaat.

U komt in België aan op 16 mei 2011 en vraagt er op 19 mei 2011 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele kerkelijke huwelijksakte van uw tweede huwelijk, een kopie van de Georgische interne identiteitskaart van uw zoon, uw eigen originele Georgische interne identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, drie originele foto's van uw afgebrande huis, een originele brief van dorpsbewoners van Nagvazao, een origineel attest van de brandweer en een origineel attest van de gemeente Nagvazao."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de veiligheidsdiensten van uw land omwille van twee redenen: uw activiteiten als guerillastrijder en uw lidmaatschap van oppositiepartij Revival (CGVS p. 7).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen verklaart u dat u zich in 1993 bij de guerillastrijders van D.S. (...) ging aansluiten en u verklaart te denken dat u lid was van de partij Revival sinds 1998 tot 5 mei 2004.

Volgens uw verklaringen begon S. (...) sinds hij aan de macht kwam (i.e. 2004) guerillastrijders en oppositieleiden als u te vervolgen. Daarom trok u in mei 2004 naar Moskou in Rusland, waar u tot augustus 2006 verbleef (CGVS p. 7-8). In de periode dat u in Moskou verbleef runde u met een aantal vrienden een handelszaak in thee. U pendelde daartoe vaak heen en weer tussen Moskou en Georgië. In augustus 2006 keert u definitief terug naar uw land van herkomst omdat het wegens de geopolitieke spanningen tussen Rusland en Georgië niet meer mogelijk is in Moskou te blijven (CGVS p. 2-4).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat dit gedrag op zijn minst merkwaardig is.

Als u in 2004 daadwerkelijk naar Rusland vluchtte uit vrees voor de vervolgingen door het regime van S. (...) in Georgië en als uw problemen met de Georgische veiligheidsdiensten sinds dat jaar effectief begonnen zoals u beweert (CGVS p.8), is het bijzonder vreemd dat u in die periode **nog vaak terugging naar Georgië** en dat u er zich opnieuw ging vestigen in augustus 2006, zelfs nadat de algemene verhoudingen tussen beide landen u niet meer toelieten in Rusland te blijven.

In dit opzicht dient te worden gesteld dat dit herhaaldelijk terugkeren naar uw land van herkomst en het feit dat u er zich opnieuw ging vestigen, de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volledig tenietdoet.

Nog in dit verband is het bijzonder opvallend dat u verklaart vanaf 1993 bij de guerillagroep van D.S. (...) betrokken te zijn, maar niet meer te weten tot wanneer u daarbij aangesloten was (CGVS p. 7).

Op die manier rijzen ernstige vragen of u wel degelijk ooit deel heeft uitgemaakt van deze rebellengroep, nota bene een van de redenen waarom u vreesde voor vervolging vanwege Saakashvili en gevlucht was naar Rusland. In ieder geval lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u actueel nog vervolging te vrezen zou hebben vanwege de Georgische autoriteiten omwille van uw vermeend lidmaatschap van deze rebellengroep die haar activiteiten stopzette in 2004 en met wiens

leider (D.S. (...)) het bewind van S. (...) in februari 2004 een overeenkomst bereikte om de wapens neer te leggen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en omwille van uw vroegere lidmaatschap van de oppositiepartij Revival (1998-mei 2004).

Daarnaast verklaart u dat u ook na uw definitieve terugkeer naar Georgië problemen kende met de veiligheidsdiensten toen ze vanaf 2008 leden van de vroegere Revival-partij begonnen te vervolgen en u opdroegen lid te worden van de partij van N.B.(...) zodat u hen informatie zou kunnen doorspelen. Het commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten als zou u ook in deze tweede periode vervolgd worden door de autoriteiten van uw land.

Ten eerste blijft u **onaannemelijk vaag** over een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u twee keer door de Georgische veiligheidsdiensten meegenomen en geslagen werd, in 'mei 2008' en 'ergens in september 2009', maar concreter weet u het niet (CGVS p. 8-9 & p. 10).

Het is echter bijzonder vreemd dat u de concrete data van deze volgens uw verklaringen nochtans zwaarwichtige feiten (ontvoering met geweld) niet weet; te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u zich van andere gebeurtenissen uit uw asielrelaas wel nog de concrete datum herinnert (i.e. vertrek naar Moskou op 5 mei 2004, brand waarbij uw eerste vrouw omkwam op 24 november 2005 en definitief vertrek uit Georgië op 30 april 2011, CGVS p. 6-7).

Ook verklaart u dat de autoriteiten van u verlangden dat u informatie zou verzamelen binnen de Democratic Movement – United Georgia van N.B. (...), omdat u oppositielid en guerillastrijder was geweest.

Gevraagd welke concrete informatie u moest verzamelen, antwoordt u 'bijvoorbeeld info over de plannen van de partij in de toekomst. Alles wat nuttig kon zijn. Ik weigerde echter dat te doen'. Als u tweemaal doorgevraagd wordt om welke nuttige toekomstplannen het precies ging, antwoordt u 'Gewoon, wat ze allemaal van plan waren' en 'hun plannen, hun visie, iedereen weet toch wat politieke partijen doen' (CGVS p. 8-9).

Dit antwoord is echter dermate vaag dat het ongeloofwaardig wordt. Als u effectief opgedragen werd infiltrant te worden in een partij om daar 'nuttige informatie' te verzamelen, kan van u redelijkerwijs verwacht worden deze informatie concreet te omschrijven of te illustreren.

Ten tweede ondermijnen een aantal **tegenstrijdigheden** tussen uw verklaringen bij de verschillende asielinstanties en tussen de uwe en die van uw vrouw, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven op ernstige wijze.

Zo verklaart u dat u vanwege de slagen die u in mei 2008 opliep een snijwonde aan uw voorhoofd opliep, dat uw vrouw dat gezien heeft en dat het toen de enige keer was dat u een snijwonde had nadat u geslagen was (CGVS p. 10-11).

Uw vrouw daarentegen verklaart dat u de snijwonde aan uw voorhoofd opliep bij de slagen van september 2009 (CGVS vrouw p. 8). Uw antwoord na hiermee geconfronteerd te worden ('nee, dat kan niet', CGVS p. 11), volstaat allerminst om deze tegenstrijdigheid te verklaren.

Daarnaast verklaart u dat u uw wonden die u opliep in mei 2008 liet verzorgen bij uw zus, dat uw vrouw daar niet bij aanwezig was maar dat u haar wel via uw zus doorgaf dat u een medische behandeling kreeg bij uw zus (CGVS p. 11-12).

Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie tijdens uw onderduiken in 2008 geen contact hadden en dat ze niet weet of u uw wonden ergens heeft laten behandelen en dat u daar niets over vertelde (CGVS vrouw p. 8). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u haar dingen zei via haar zus en dat u het haar later vertelde en dat u er geen uitleg voor heeft (CGVS p. 12).

Op deze manier blijft u echter bij uw versie van de feiten zonder een verklaring te geven waarom jullie elkaar op dit punt tegenspreken.

Deze twee tegenstrijdigheden maken echter wel degelijk deel uit van de kern van uw asielrelaas, nl. de slagen die u kreeg van de veiligheidsdiensten waarvoor u op de vlucht bent uit uw land. Daarom kan van jullie verwacht worden er eenduidige verklaringen over af te leggen.

Daarnaast dragen nog een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het CGVS en die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat de veiligheidsdiensten u in mei 2008 (op het moment dat ze u ontvoerden en sloegen) voor het eerst vroegen informant te worden bij B. (...) en dat ze dat nog nooit eerder van u gewild hadden (CGVS p. 8). Op DVZ echter had u verklaard dat de veiligheidsdienst u dat vroeg in 2007 (CGVS vragenlijst 19.05.2011, p. 3, vraag 3.5).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat het om een vergissing gaat (CGVS p. 8).

Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is geenszins een afdoende uitleg ter rechtvaardiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het moment waarop de veiligheidsdiensten u benaderden om informant te worden, nota bene een cruciaal element in uw asielrelaas.

Tenslotte verklaart u dat u na de slagen die u in september 2009 van de veiligheidsdiensten kreeg ging onderduiken bij uw zus en dat u sindsdien geen problemen meer ondervond met de veiligheidsdiensten omdat u niet in contact stond met de oppositie en niemand wist waar u was (CGVS p. 9).

Als u daarop geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring bij DVZ dat u vanaf dat onderduiken in 2009 bij uw zus nog verschillende keren telefonisch bedreigd werd (CGVS vragenlijst 19.05.2011, p. 3, vraag 3.5), verklaart u 'ja, dat is twee-drie keer gebeurd' (CGVS p. 9). Zodoende geeft u echter geen verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid maar spreekt u uw eerdere verklaringen gewoon tegen. Ten derde blijkt dat u zich, nadat uw problemen met de veiligheidsdiensten opnieuw begonnen waren sinds uw terugkeer naar Georgië, nog meermaals **tot de autoriteiten in Georgië hebt gewend**. Dit is opmerkelijk. U verklaarde dat u tweemaal door de veiligheidsdiensten werd meegenomen en geslagen (in mei 2008 en in september 2009) en dat u na beide keren ging onderduiken bij uw zus. Toch ging u op 13 april 2009 nog persoonlijk uw interne Georgische identiteitskaart ophalen bij de paspoortdienst (CGVS p. 4 + document 3 in administratief dossier) en op 7 april 2011 liet u in Tbilissi bij de daartoe bevoegde dienst uw rijbewijs verlengen, terwijl u reeds aan het onderduiken was in Martvili (CGVS p. 5 + document 2 in administratief dossier).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat dit gedrag, nadat u in 2008 reeds maandenlang ondergedoken leefde en überhaupt tijdens uw tweede onderduiken in 2011, niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Georgië door de autoriteiten worden vervolgd. Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest, is het helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een nieuwe identiteitskaart en een nieuw rijbewijs op te halen.

Ten vierde verklaart u dat uw eerste vrouw E.K. (...) op 24 november 2005 omkwam in een **brand in het huis van uw zus**. U denkt dat het vuur werd aangestoken vanwege uw oppositieactiviteiten (CGVS p. 3).

Het Commissariaat-generaal volgt deze stelling echter niet wegens de volgende argumenten.

Vooreerst verklaart u niet te weten wie de brand aanstak, u niet kan bewijzen dat ze het in brand staken en u denkt dat de brand (en bijhorend overlijden van uw eerste vrouw) gelinkt is aan uw oppositieactiviteiten (CGVS p. 3).

Hiermee baseert u uw stelling op de moord van uw vrouw enkel op persoonlijke vermoedens, wat een weinig overtuigend element vormt in uw asiërelaas.

Bovendien legt u geen enkel begin van objectief bewijs voor van het bestaan van E.K. (...), uw officiële huwelijk met haar (CGVS p. 3) of haar overlijden (hoewel u verklaarde daarvan een bewijs te hebben, CGVS p. 3).

Voorts legt u vier documenten neer ter staving van deze brand en overlijden van uw eerste vrouw op 24 november 2005, nl. foto's, een brief van dorpsbewoners, een attest van de brandweer en een attest van de gemeente (zie documenten 5, 6, 7 en 8 in administratief dossier).

Hierbij dient opgemerkt dat de foto's enkel restanten vertonen van een verder niet gedefinieerde woning. Uit niets blijkt dat het gaat om 3 het huis van uw zus in het dorp Nagvazao waar volgens u de brand woedde, wanneer dit gebouw zou afgebrand zijn en in welke omstandigheden dat zou gebeurd zijn. Over de brief die de dorpsbewoners van Nagvazao op 14 februari 2008 ondertekenden, kan gesteld worden dat het gaat om een persoonlijke appreciatie van de door u aangehaalde feiten door mensen van uw dorp, wat bezwaarlijk als objectief kan beschouwd worden. Bovendien is dit document enkel ondertekend door mensen die op het moment van het opstellen van deze brief (i.e. 14 februari 2008) in Nagvazao woonden. Uit niets blijkt dat deze mensen ook ten tijde van de brand en overlijden van uw vrouw in 2005 in uw dorp woonden en bijgevolg getuigen zouden geweest zijn van de feiten.

Wat betreft de twee documenten van de officiële instanties (i.e. brandweer en gemeente van Nagvazao), heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit ervan.

Zo is het bijzonder opvallend dat deze attesten dateren van 15 februari 2008, maar liefst 2,5 jaar na het uitbreken van de brand (24 november 2005). Vandaar is het uiterst onaannemelijk dat een officiële instantie op dat moment een objectieve en nauwgezette analyse zou kunnen maken van de brand en de omstandigheden en gevolgen daarvan. Dit wordt nog versterkt door uw verklaring dat er ten tijde van de brand geen experts waren om de vermeende moord op uw eerste vrouw te onderzoeken (CGVS p. 5). Als er reeds in de periode van de brand zelf geen onderzoek gebeurd is naar de moord, is het voor de overheidsinstanties bij wie uw zoon ging aankloppen bijgevolg uiterst onwaarschijnlijk om 2,5 jaar na datum uitsluitel te geven over de omstandigheden, oorzaak en gevolg van de brand.

Voorts verklaart u dat u aan uw zoon vroeg om deze twee attesten te gaan ophalen bij de officiële instanties in 2008. U verklaart daarbij dat men zo'n documenten opstelt als je daar gaat en vraagt naar zo'n attest (CGVS p. 5-6). Deze verklaringen ondermijnen echter nogmaals de authenticiteit van deze documenten aangezien dit wijst op een gesolliciteerd karakter.

Ten slotte blijkt er nog een frappante tegenstrijdigheid te zijn in uw verklaringen omtrent deze documenten. U verklaart dat u uw zoon vroeg om deze documenten op te halen bij de bevoegde instanties; wat hij deed in februari 2008. U kon het zelf niet doen omdat u dan al problemen had met Binnenlandse Zaken en ondergedoken zat. Daarop verklaart u dat u ondergedoken zat van mei 2008 tot augustus 2008. Als u erop gewezen wordt dat u aanvankelijk verklaarde dat u ondergedoken zat toen

uw zoon in februari 2008 deze documenten ging regelen, maar daarna dat dat pas vanaf mei 2008 was, verklaart u 'dan was ik ook aan het onderduiken, daarom stuurde ik mijn zoon' (CGVS p. 6).

Met deze verklaringen geeft u geen verklaringen voor deze tegenstrijdigheid en scheidt u allerm minst duidelijkheid over uw verblijfplaats toen uw zoon de documenten ging ophalen.

Gezien het essentieel belang van deze documenten voor uw asielrelaas, kan van u nochtans verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt.

Ten slotte, wat betreft uw **reisroute en identiteitspapieren**, verklaart u met de boot van Batumi naar Odessa (Oekraïne) gevaren te zijn en van daar via Polen en Duitsland naar België gereden te zijn. U verklaart de Europese Unie binnengekomen te zijn via de grens Oekraïne-Polen. U verklaart dat er voor u een paspoort geregeld was met daarin uw eigen naam, geboortedatum en –plaats, maar van welk land het was en of er een visum in stond, weet u niet (CGVS p. 6-7).

Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig.

Ten eerste had u op DVZ verklaard dat u niet wist welke naam in dat paspoort stond (DVZ verklaring 19.05.2011, vraag 21), terwijl u nu verklaart dat uw eigen naam erin stond (CGVS p. 7). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Ik zei dat het mijn naam was bij DVZ. Om de waarheid te vertellen, ik was niet echt geïnteresseerd in dat paspoort' (CGVS p. 7). Dat u bij DVZ zei dat uw naam erin stond, klopt echter niet: de verklaringen die daar genoteerd werden, werden u voorgelezen in het Georgisch en u heeft deze voor akkoord ondertekend. Zodoende is uw verklaring voor de vermelde tegenstrijdigheid ontoereikend.

Ten tweede blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn.

Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u niet weten onder welke nationaliteit u reisde en of er al dan niet een visum in dat paspoort stond; te meer omdat u verklaart dat u wel degelijk het paspoort moest tonen aan de grens (CGVS p. 7). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over uw internationale reisdocumenten om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Gelet op bovenstaande elementen, kan geen enkel geloof gehecht worden als zou u ook na uw definitieve terugkeer naar Georgië in 2006 nog vervolgd geweest zijn door de autoriteiten van uw land.

De **documenten** die u neerlegt, zijn niet van die aard dat ze deze vaststelling in uw voordeel zouden veranderen.

Uw huwelijksakte bevestigt enkel uw kerkelijk huwelijk met N.K. (...). Uw interne identiteitskaart en die van uw zoon en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens van u en uw zoon, die hier niet betwist worden. De documenten in verband met de brand (de drie foto's, de brief van dorpsbewoners van Nagvazao en de twee attesten van de brandweer en de gemeente Nagvazao) werden reeds eerder besproken.

Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van N.K. (...) (O.V. 6.521.952) – 4 met wie u verklaarde kerkelijk getrouwd te zijn (CGVS p. 2) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 maart 2012 een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6 tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent tevens dat artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) werden geschonden.

Voorts beroept verzoeker zich op een schending van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zijn volgens verzoeker geschonden.

Verzoeker is het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de gedeelde bewijslast die tussen de kandidaat-vluchtelingen en de asielinstanties bestaat, en benadrukt dat het Commissariaat-generaal de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid is en op haar dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust.

Verzoeker verwijst (zie verzoekschrift p. 4) naar een nota over de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen van *"UNHCR, wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen"*.

Verder verwijst verzoeker naar een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie met betrekking tot afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal, bij een correcte invulling van de bewijslast, in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag had moeten aanvaarden of hem minstens het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen.

Verzoeker werpt op dat het niet is omdat hij in de periode 2004-2006 op regelmatige basis tussen Rusland en Georgië pendelde voor zijn handelszaak dat hieruit kan worden opgemaakt dat hij zich opnieuw veilig voelde in Georgië. Hij benadrukt verder in dit verband dat hij dit deed uit noodzaak.

Verzoeker voegt er nog aan toe dat hij uiteindelijk Rusland is ontvlucht omwille van de Georgische spionagecontroversie met de daaropvolgende crisis en zelfs deportaties.

Verzoeker werpt op dat hij zich meer dan achttien jaar geleden aansloot bij de guerrillagroep van Dato Shengelia en het dan ook niet verwonderlijk is dat hij zich niet meer exact kan herinneren sinds wanneer hij geen deel meer uitmaakt van deze groep. Hij benadrukt dat zijn lidmaatschap met deze groepering verwaterde eerder dan stopgezet werd. Volgens verzoeker is het evenmin omdat er een officiële overeenkomst met het bewind van Saakashvili werd gesloten, dat ex-rebellen geen wraakacties meer te vrezzen hebben.

Verzoeker voegt hier aan toe dat hij tevens lid is geweest van de oppositiepartij "Revival" van 1998 tot en met 2004, wat een reden te meer is om te vrezzen voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Verzoeker stelt dat, met betrekking tot de vaststelling dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn verklaring dat hij door de Georgische veiligheidsdiensten gevraagd werd om informatie door te spelen omtrent de United Georgia partij van Nino Burdjanadze, de commissaris-generaal zich baseert op vage vermoedens eerder dan op harde feiten.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker onaannemelijk vaag is over de data waarop hij door de Georgische veiligheidsdiensten meegenomen werd en over de informatie waarvan ze wilden dat hij ze aan hen doorspeelde, merkt verzoeker op dat het feit dat hij geen concrete data kan geven niet aantoonbaar dat hij over deze voorvallen niet de waarheid spreekt. Verzoeker wijst er op dat hij zich wél de concrete data herinnert van tal van andere gebeurtenissen, wat er op duidt dat deze gebeurtenissen voor hem zwaarder zijn geweest of op het feit dat het om geplande acties ging. Verzoeker stelt (zie verzoekschrift p. 7) *"Men moet geen appels met peren vergelijken om toch maar elke verklaring van verzoeker in twijfel te kunnen trekken."*

Verzoeker stelt nog dat hij verklaarde te zijn gevraagd *"plannen van de partij in de toekomst, alles wat nuttig kon zijn, [...], hun plannen, hun visie..."* (sic) te verzamelen binnen de Democratic-Movement – United Georgia van Nino Burdjanadze. Verzoeker ziet niet in op welke manier hij deze te ontfutselen informatie verder zou dienen te omschrijven of te illustreren.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, merkt verzoeker op dat op het moment dat hij de snijwonde heeft opgelopen aan zijn hoofd ten gevolge van slagen door de Georgische veiligheidsdienst in 2008, zijn vrouw niet aanwezig was. Hij voegt hier aan toe dat hij in deze periode geen contact had met zijn vrouw, waardoor het kan dat er bij zijn vrouw verwarring is ontstaan wat betreft de aard van de verwondingen.

Verzoeker voert aan (zie verzoekschrift p. 8) *"Verzoeker is na de slagen door de overheid in 2009 ondergedoken bij zijn zus. Omdat hij niet in contact stond met de oppositie en niemand wist waar hij was, heeft hij verklaard dat hij geen problemen meer ondervond met de veiligheidsdiensten. Het feit dat hij daarna telefonisch nog enkele keren is bedreigd vormt geen tegenstrijdigheid met zijn eerdere verklaring, maar toont de verschillen in interpretatie aan van het woord 'problemen'."*

Volgens verzoeker leidt een dergelijke strikte interpretatie van wat al dan niet een tegenstrijdige verklaring is, er toe dat het brengen van een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, rekening houdend met de praktische onmogelijkheid van de commissaris-generaal om letterlijk de, al dan niet vertaalde, verklaringen van een asielzoeker in een vreemde taal neer te schrijven.

Het loutere feit dat verzoeker zich tot de administratieve autoriteiten heeft gewend om zijn identiteitskaart op te halen en zijn rijbewijs te laten verlengen, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan zijn angst voor de Georgische veiligheidsdienst; hij benadrukt dat het perfect mogelijk was om deze documenten op te halen en verder ondergedoken te leven.

Verzoeker voert aan dat (zie verzoekschrift p. 8) het *“een brug te ver [gaat] om van verzoeker te eisen harde bewijzen voor te leggen van de motieven van de brandstichters.”*; hij wijst er op dat hij daaromtrent foto's, een brief van de dorpsbewoners, een attest van de brandweer en een attest van de gemeente heeft neergelegd.

Verzoeker stelt ook niet akkoord te gaan met het in twijfel trekken door de commissaris-generaal van de authenticiteit van de attesten van brandweer en gemeente; hij werpt op dat deze niet aan authenticiteit inboeten omdat ze enkele jaren na de brand zijn opgesteld.

Verzoeker wijt de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wat betreft zijn verblijfplaats op het moment dat zijn zoon de attesten van brandweer en gemeente ging ophalen en wat betreft zijn reisroute en identiteitspapieren, aan de transcriptie van zijn verklaringen door de commissaris-generaal in het verhoorverslag. Verzoeker stelt (zie verzoekschrift p. 9) *“Het is eigen aan een gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt.”*

Verzoeker voert aan dat het uitermate onredelijk is zijn algemene geloofwaardigheid en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging, volledig te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal dan ook door middel van puristische interpretaties over *minor details* (sic), tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen.

Verzoeker stelt nog dat (zie verzoekschrift p. 10) *“In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoeker dan ook omtrent de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten.”*

Verzoeker merkt nog op dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem voor zover mogelijk, bezorgd zullen worden zodat hij aan de bewijslast die op hem rust, tegemoet is gekomen.

Verzoeker voert ook nog aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom aan hem ook het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd; hij stelt derhalve de weigeringsmotieven niet te kennen, en er derhalve geen nuttige rechtsmiddelen tegen te kunnen aanwenden.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen indien de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft in de zin van artikel 39/76 §2 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is; de Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 51/4 §3, 52 §2 en 57/6 tweede lid van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, maar verduidelijkt niet op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kunnen voormelde opmerkingen van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

De Raad merkt verder op dat -waar verzoeker verwijst naar een nota van "UNHCR, *wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen*" en verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (zie verzoekschrift p. 4)- de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker verder een theoretische uiteenzetting geeft aangaande de gedeelde bewijslast en verwijst naar een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie met betrekking tot de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, antwoordt de Raad dat een theoretische uiteenzetting of een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers activiteiten als guerillastrijder:

"Om te beginnen verklaart u dat u zich in 1993 bij de guerillastrijders van D.S. (...) ging aansluiten en u verklaart te denken dat u lid was van de partij Revival sinds 1998 tot 5 mei 2004. Volgens uw verklaringen begon S. (...) sinds hij aan de macht kwam (i.e. 2004) guerillastrijders en oppositieleiden als u te vervolgen. Daarom trok u in mei 2004 naar Moskou in Rusland, waar u

tot augustus 2006 verbleef (CGVS p. 7-8). In de periode dat u in Moskou verbleef runde u met een aantal vrienden een handelszaak in thee. U pendelde daartoe vaak heen en weer tussen Moskou en Georgië. In augustus 2006 keert u definitief terug naar uw land van herkomst omdat het wegens de geopolitieke spanningen tussen Rusland en Georgië niet meer mogelijk is in Moskou te blijven (CGVS p. 2-4). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat dit gedrag op zijn minst merkwaardig is. Als u in 2004 daadwerkelijk naar Rusland vluchtte uit vrees voor de vervolgingen door het regime van S. (...) in Georgië en als uw problemen met de Georgische veiligheidsdiensten sinds dat jaar effectief begonnen zoals u beweert (CGVS p.8), is het bijzonder vreemd dat u in die periode **nog vaak terugging naar Georgië** en dat u er zich opnieuw ging vestigen in augustus 2006, zelfs nadat de algemene verhoudingen tussen beide landen u niet meer toelieten in Rusland te blijven. In dit opzicht dient te worden gesteld dat dit herhaaldelijk terugkeren naar uw land van herkomst en het feit dat u er zich opnieuw ging vestigen, de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volledig tenietdoet.

Nog in dit verband is het bijzonder opvallend dat u verklaart vanaf 1993 bij de guerillagroep van D.S. (...) betrokken te zijn, maar niet meer te weten tot wanneer u daarbij aangesloten was (CGVS p. 7). Op die manier rijzen ernstige vragen of u wel degelijk ooit deel heeft uitgemaakt van deze rebellengroep, nota bene een van de redenen waarom u vreesde voor vervolging vanwege Saakashvili en gevlucht was naar Rusland. In ieder geval lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u actueel nog vervolging te vrezen zou hebben vanwege de Georgische autoriteiten omwille van uw vermeend lidmaatschap van deze rebellengroep die haar activiteiten stopzette in 2004 en met wiens leider (D.S. (...)) het bewind van S. (...) in februari 2004 een overeenkomst bereikte om de wapens neer te leggen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en omwille van uw vroeger lidmaatschap van de oppositiepartij Revival (1998-mei 2004)."

De Raad stelt vast dat verzoeker zich dienaangaande in zijn verzoekschrift beperkt tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal waar hij enkel beweert dat het niet is omdat hij in de periode 2004-2006 op regelmatige basis tussen Rusland en Georgië pendelde voor zijn handelszaak, dat hieruit kan worden opgemaakt dat hij zich opnieuw veilig voelde in Georgië en enkel handelde uit noodzaak.

Het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met zijn verweer dat de officiële overeenkomst met het bewind van Saakashvili geenszins betekent dat ex-rebellen geen wraakacties meer te vrezen hebben, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Het behoort immers aan verzoeker om op objectieve wijze aan te tonen dat ex-leden van deze guerrillagroepering op heden nog steeds vervolgd worden in hun land van herkomst, waar hij in casu niet in is geslaagd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij zich meer dan achttien jaar geleden aansloot bij de guerrillagroep van Dato Shengelia en het dan ook niet verwonderlijk is dat hij zich niet meer exact kan herinneren sinds wanneer hij geen deel meer uitmaakt van deze groep, merkt de Raad op dat zijn lidmaatschap van voormelde guerrillagroep een kernelement van verzoekers asielrelaas uitmaakt.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal bijgevolg terecht kon besluiten dat het feit dat verzoeker zelfs niet bij benadering weet te zeggen tot wanneer hij ongeveer bij deze groepering aangesloten was, toelaat ernstig te twijfelen aan diens voorgehouden lidmaatschap alsook aan de voorgehouden vervolgingen die hieruit voortvloeien in zijn land van herkomst.

Verder besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens correct dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vervolging door de autoriteiten van zijn land van herkomst omwille van verzoekers lidmaatschap van de vroegere "Revival"-partij.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over een aantal cruciale elementen uit zijn asielrelaas:

"Zo verklaart u dat u twee keer door de Georgische veiligheidsdiensten meegenomen en geslagen werd, in 'mei 2008' en 'ergens in september 2009', maar concreter weet u het niet (CGVS p. 8-9 & p. 10). Het is echter bijzonder vreemd dat u de concrete data van deze volgens uw verklaringen nochtans zwaarwichtige feiten (ontvoering met geweld) niet weet; te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u zich van andere gebeurtenissen uit uw asielrelaas wel nog de concrete datum herinnert (i.e. vertrek naar Moskou op 5 mei 2004, brand waarbij uw eerste vrouw omkwam op 24 november 2005 en definitief vertrek uit Georgië op 30 april 2011, CGVS p. 6-7). Ook verklaart u dat de autoriteiten van u verlangden dat u informatie zou verzamelen binnen de Democratic Movement – United Georgia van N.B. (...), omdat u oppositielid en guerrillastrijder was geweest. Gevraagd welke concrete informatie u

moest verzamelen, antwoordt u 'bijvoorbeeld info over de plannen van de partij in de toekomst. Alles wat nuttig kon zijn. Ik weigerde echter dat te doen'. Als u tweemaal doorgevraagd wordt om welke nuttige toekomstplannen het precies ging, antwoordt u 'Gewoon, wat ze allemaal van plan waren' en 'hun plannen, hun visie, iedereen weet toch wat politieke partijen doen' (CGVS p. 8-9). Dit antwoord is echter dermate vaag dat het ongeloofwaardig wordt. Als u effectief opgedragen werd infiltrant te worden in een partij om daar 'nuttige informatie' te verzamelen, kan van u redelijkerwijs verwacht worden deze informatie concreet te omschrijven of te illustreren."

De uitleg in het verzoekschrift voor bovenstaande vaagheden wordt niet aangenomen; weerom leidt de Raad uit verzoekers verzoekschrift af dat hij niet akkoord is met de appreciatie van de commissaris-generaal, maar stelt vast dat hij in gebreke blijft op concrete wijze aan te tonen dat de besluiten van de commissaris-generaal onjuist zijn.

Aangaande de opmerking in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich voornamelijk baseert op vage vermoedens eerder dan op harde feiten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 28 maart 2012 laat gelden dat dit, in het licht van het geheel der concrete, overtuigende en omstandige motivering van de bestreden beslissing dienaangaande, geenszins het geval is.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift inderdaad dat hem werd opgedragen door de Georgische veiligheidsdiensten om informatie door te spelen omtrent de "United Georgia parti" van Nino Burdjanadze, maar dienaangaande werd door de commissaris-generaal correct vastgesteld dat wanneer verzoeker hieromtrent enige concrete informatie gevraagd werd, hij uiterst op de vlakte bleef en niet veel verder kwam dan te stellen dat hij "alles wat nuttig kon zijn", moest doorspelen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht van verzoeker mocht verwachten dat hij nauwkeurige, concrete en coherente informatie verschaft omtrent dergelijke kernaspecten van diens asielrelaas. De opwerping in het verzoekschrift dat verzoeker niet inziet op welke manier hij deze te ontfutselen informatie verder zou dienen te omschrijven of te illustreren, is niet bij machte om bovenstaande vaststellingen te ontcrachten.

Daarnaast liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens correct gelden dat er een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat het zeer opmerkelijk was dat verzoeker zich, nadat zijn problemen met de veiligheidsdiensten opnieuw begonnen waren sinds zijn terugkeer naar Georgië, nog meermaals tot de autoriteiten in Georgië heeft gewend.

Verder zette de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uiteen waarom er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat diens eerste vrouw omkwam in een brand in het huis van zijn zus, die aangestoken was omwille van zijn oppositieactiviteiten.

Tenslotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct op dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn reisroute en identiteitspapieren.

Bovenstaande motieven werden in de bestreden beslissing duidelijk en omstandig uiteengezet.

De Raad stelt vast dat verzoeker, met betrekking tot bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen, zonder echter de motieven met concrete en overtuigende argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wat betreft zijn verblijfplaats op het moment dat zijn zoon de attesten van brandweer en gemeente ging ophalen en wat betreft zijn reisroute en identiteitspapieren wijt aan de transcriptie van zijn verklaringen door de commissaris-generaal in het verhoorverslag, merkt de Raad op dat aan verzoeker na afloop van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, zijn afgelegde verklaringen werden voorgelezen en hem gevraagd werd of hij nog iets had toe te voegen en dat verzoeker zich met de voorgelezen verklaringen akkoord verklaarde door het plaatsen van zijn handtekening.

De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan het voorgehouden "transcriptieprobleem", dit des te meer nu verzoeker dit probleem pas voor het eerst opwerpt in het verzoekschrift.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal door middel van puristische interpretaties over *minor details* (sic) tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen, antwoordt de Raad dat alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties hun grondslag vinden in het administratief dossier van verzoeker en geenszins betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig. Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker niet kan steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 16 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 16 januari 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE